

[Maisted]

hænger ganske enkelt sammen med, at man har forhøjet den skattepligtige værdi af egen bolig ved, at man gennemsnitligt har ladet ejendomsvurderingerne stige med 25 pct. Det vil sige, at indkomstskatteprovenuet heraf for stat og kommuner er beregnet til 1,4 mia kr.

Det, der er pointen her, er, at regeringspartierne og det radikale venstre ønsker, at man skal føre en stram indkomstpolitik, at man skal holde sig til en 2 pct.s grænse, men når det drejer sig om værdi af egen bolig, lader man den altså beregne som 2½ pct. af en 25 pct.s gennemsnitlig stigning. Det er ikke rimeligt. Når man på den ene side klart og tydeligt siger til lønmodtagerne: det forventer vi at I overholder, så bør man selvfølgelig ikke komme med en særlig skat, der er udregnet efter helt andre kriterier. Jeg synes, det er et glimrende forslag, som CD burde tage til sig, og de burde prøve at øve indflydelse på de øvrige regeringspartier og det radikale venstre ved at sige, at sådan kan man ikke behandle folk, som man forventer skal holde sig inden for en ganske bestemt indkomstramme.

Det tredje forslag om besparelser drejer sig om bilbeskatningen, og dér har jeg blot foreslået, at man ikke lader udgifterne stige, men at afgiftsbeløbet nedsættes med 1,86 mia kr. Det hænger sammen med, at man har en ramme, og på udgiftssiden – siger man – vil man altså have 185 mia kr. for 1984, og det vil man også for 1985, men når det drejer sig om et område som dette, lader man det rask væk stige. Her må man anstændigvis sige, at det bør være det samme beløb, der kommer ind i kassen, og at man ønsker at fremme den private bilisme, fordi det vil aflaste de offentlige kasser, det vil mindske presset på den kollektive trafik.

Det er helt urimeligt, at staten fører en politik, hvorefter man opkræver tre bilers pris for at sælge folk en bil. Det er ganske enkelt uanstændigt købmændskab, som ikke går i mange andre henseender. Så er jeg sikker på, at forbrugerombudsmanden ville træde i funktion omgående.

Det har også en anden effekt: det har en sikkerhedsmæssig effekt, idet de nye biler er mere sikre. Det har også en miljøeffekt: de nye biler forurener ikke så meget som de gamle, og en udskiftning er i allerhøjeste grad tiltrængt inden for den danske bilpark.

Det var lettelserne. Så skal vi også se på indkomsterne, og vedrørende indkomsterne har jeg sagt, at man skal have et stop for offentlige ansættelser i 1985, at man skal sikre en effektiv arbejdstid på 40 timer ugentligt, og at man skal lade være med at gennemføre overenskomstmæssige lønstigninger. Det giver tilsammen en besparelse på de offentlige budgetter på 8,7 mia kr.

Det er ganske klart, at det ikke er for at genere folk i den offentlige sektor, at jeg stiller et sådant forslag. Det er fremsat for at vise vejen for arbejdsmarkedets parter, for man har den erfaring, at holder man igen med udgifterne på arbejdsmarkedet, får man en fordel ved en lavere inflation, og man får også et rentefald. Det kan altså simpelt hen betale sig at gennemføre en sådan politik – en politik, som jeg i øvrigt også troede var regeringspartiernes politik. Disse besparelser skal fordeles ved nedskæring af bloktilskuddene til amtskommunerne og primærkommunerne med henholdsvis 1,7 mia kr. og 4,3 mia kr., og for statens vedkommende bliver der tale om 2,6 mia kr.

Er det urimelige tiltag? Er det urimeligt at sige, at vi må have en effektiv arbejdstid på 40 timer i den offentlige sektor? Landet stander i våde, vi er i nød, vi skal finde offentlige besparelser. Det er jo almindeligt, at folk på fabrikker arbejder effektivt 40 timer om ugen, og hvorfor skulle man så ikke også lade det være gældende for den offentlige sektor?

Jeg må indrømme, at jeg blev temmelig overrasket over, at et sådant beskedent forslag ville betyde en besparelse af størrelsesordenen 3 mia kr. Det er jo et ganske fantastisk beløb. Det siger også lidt om, hvad det ville koste det danske samfund, hvis man virkelig ville gennemføre en reduktion af arbejdstiden fra 40 til 35 timer.

Jeg synes altså, at dette er fornuftige små besparelsesforslag, og jeg har selvfølgelig også stillet dem af hensyn til fremskridtspartiet, som har en stor arbejdsbyrde og en lille folketingsgruppe, og arbejdsbyrden har jo været stærkt forøget, især uden for folketinget, så det er altså en håndsrekning til det gamle parti. Jeg synes ikke, jeg helt kunne lade det i stikken med hensyn til den aftale, som jeg havde været med til at indgå med regeringspartierne og det radikale venstre.